

Bones nines

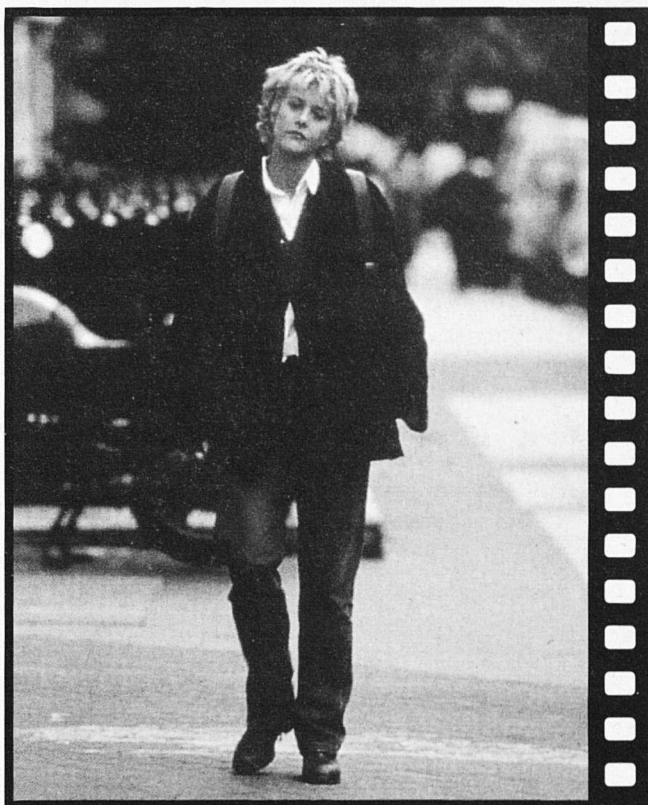
Manel-Claudi Santos

Són les més abnegades. Amb elles, sempre trobaràs les camises planxades i la casa impecable. Amoroses, tranquil·les, no solen ser les més belles, però saben cuidar l'home de la seua vida com a bones substitutes de la mare. Però ells (policies exemplars, advocats honestos, agents d'assegurances eficaços o jutges equànimes), homes només al cap i a la fi, febles davant la temptació de l'arbre del Bé i del Mal, posen en perill aquesta placidesa edènica quan se'ls presenta alguna de les bruixes de llavis encesos i vestits cenyits que els volen perdre. I de pas intenten destrossar l'harmonia familiar que elles, les bones nines, han construït amb tant d'esforç. Aleshores es transformen en lleones que defensen el seu territori amb totes les armes: fan els plats que més els agraden amb la recepta de mamà, tenen la cartera a punt abans que se'n vagin a la feina o, desesperades, el darrer recurs, els mostren els nins pentinadets i dutxats. Al final, davant l'evidència que l'aventura amb l'altra no du més que a la perdició física, moral i econòmica, ells tornen, ploren, avergonyits i penedit, aferrats a la falda de la seua dona; elles, comprensives, novament maternals, els acolliran amb els braços oberts. Sí, bones nines de pel·lícula com l'Olivia de Havilland d'Allò que el vent s'endugué o la Winona Ryder de *L'edat de la innocència*.

No sempre les bones nines són necessàriament bones actrius. Debbie Reynolds, el somriure subaquàtic d'Esther Williams o els patiments de Julie Andrews a *Sonrisas y lágrimas* o *10, la mujer perfecta* us ho poden demostrar. Però els exemplars més conspicus de bones nines rematades i males actrius irrecuperables els teniu en Doris Day i Meg Ryan. Ho sent molt, però quan pens en una, pens inevitablement en l'altra. Per molts de motius, són com a bessones. Doris Day, experta en vivendes i pijames unifamiliars, rossa moderada, ni tan sols Alfred Hitchcock, que del tema en sabia més que tots nosaltres plegats, va aconseguir canviar-li la imatge. Aquí la teniu, a *El hombre que sabía demasiado*, botant i cantant alegres cançons infantils amb el seu fill, mentre pels

DORIS DAY

MEG RYAN

carrers van apunyalant espies. De Meg Ryan només record una bona seqüència: l'orgasme simulat davant d'una hamburguesa i de Billy Crystal (o viceversa, que pel cas és igual) a *Cuando Harry encontró a Sally*. Ja evidencia, però, el seu gran problema: plora fatal. I les bones nines de pel·lícula no es poden permetre el luxe de plorar tan malament com ella.